

Chỉ Một Sát Na Hơi Thở

Thế là cha tôi đã ra đi vĩnh viễn rồi!! Tôi lại chợt nhớ lời giảng của một vị thiền sư về kiếp người sống được bao nhiêu năm? Nhiều câu trả lời đã được đưa ra. Kẻ thì bảo “100 năm” như chúng ta thường chúc nhau “sống lâu trăm tuổi”. Người thì bảo chỉ có “60 năm” qua câu hát “60 năm cuộc đời”. Tuy nhiên cũng đã có những đứa trẻ thơ có tên đề trên mộ chí rồi! Vậy đời người sống được bao nhiêu năm là đúng? Bạn nghĩ gì về câu trả lời sau đây: “Đời người sống dài lâu chỉ bằng một hơi thở mà thôi!” Mà đúng thật khi tôi được chứng kiến giờ phút lâm chung của cha tôi lúc người thở hắt một hơi thở cuối cùng trước khi từ giã cõi đời! Mới một phút trước đây người vẫn còn đó và bây giờ chỉ một hơi thở ra mà không có hơi thở vào thì người đã mất rồi! Chỉ một sát na hơi thở mà thôi, bạn ạ!

Dĩ nhiên một sự mất mát nào cũng đem lại sự đau buồn cho những người có liên quan đến sự mất mát đó, nhất là sự mất mát một người Cha thân yêu của mình sau khi người Mẹ kính yêu đã ra đi hơn 10 năm trước. Bây giờ tôi đã thực sự mất đi cả hai đấng sinh thành! Mỗi lần đọc lại hai câu thơ được viết theo thủ bút thư pháp của một người thân đã đi kính điếu cha tôi, tôi lại bật khóc:

*“Bão lòng mất Mẹ núu Cha
Mẹ Cha mất cả con đà núu ai?”*

Tôi lưu lạc xứ người đã hơn ba mươi năm rồi. Lần đầu tiên về thăm cha mẹ sau hơn 10 năm xa cách, tôi đã thấy cha mẹ tôi già yếu lắm rồi! Tôi cũng đã bật khóc trong giây phút từ giã cha mẹ để quay về xứ Mỹ vì nghĩ đến qui luật sinh tử của cuộc đời sẽ đến với những người già yếu như cha mẹ tôi, nhưng tôi

đành phải quay về lại một nơi mà ở đó có gia đình nhỏ bé của tôi, có chồng tôi, có con tôi đang chờ đợi. Thôi thì đành phải mang tội bất hiếu vì hai chữ Tự Do và Gia Đình!

Cô em gái thứ hai của tôi đã ở lại quê nhà nuôi dưỡng, chăm sóc cho cha mẹ tôi khi bệnh hoạn ốm đau trong lúc tuổi già xế bóng. Tôi phải cảm ơn em tôi đã hết lòng hiếu thảo với mẹ cha trong lúc:

*Cha mẹ già như trái chín cây
Gió lay nắng động biết ngày nào rơi!*

Khi đã chọn lựa sự ra đi, rời xa quê hương xứ sở, ít nhiều gì tôi cũng đã có lỗi với gia đình và quê hương mà tôi đã sống hơn nửa cuộc đời vì tôi đã bỏ lại sau lưng những gì mà tôi yêu thương nhất để cho con mình, gia đình mình được có một đời sống tốt đẹp hơn!

Những năm đầu nơi xứ lạ, mỗi khi nghe câu hát “*Một lần đi là một lần vĩnh biệt. Khi ra đi là mất lối quay về*”, tôi lại bật khóc vì trong thời điểm đó có ai mà nghĩ đến một ngày sẽ được trở lại quê hương. Tôi chỉ biết làm thơ than thở mà thôi mỗi khi nhớ đến cha mẹ già:

*Tóc Mẹ bạc hơn, dáng sầu áo não!
Đôi mắt buồn, phương trời thăm xa xăm
Bóng hình con, chim cá vẫn bật tâm
Thương cho trẻ có kịp về tang Mẹ?*

Hoặc là:

*“Lung Cha còn thêm, đêm trường lặng lẽ
Bên chung trà héo hắt nhớ thương con
Ngày con về, chẳng biết có được còn
Vui xum họp, hay buồn câu tử biệt!*

Sương Lam

May mắn thay tôi đã được gặp mặt mẹ tôi lần cuối trước khi người từ già cõi đời và 14 năm sau, tôi cũng lại được gặp mặt cha tôi trước khi người vĩnh biệt ra đi!

Sau khi chôn cất cha tôi xong rồi, quay lại căn phòng cũ mà cha tôi đã ở trước đây, tôi thấy cả một sự trống vắng nào lòng. Cách đây 3 ngày, người vẫn còn đó ôm yếu, mệt mỏi nhưng

vẫn giương mắt nhìn đàn con cháu vây quanh như muốn ghi nhớ từng hình ảnh thân yêu vào trong tâm não. Bây giờ người lại nằm cô quạnh ngoài nghĩa trang một mình. Một ngôi mộ mới với những nắm đất còn ướt sũng với những cành hoa tươi của bạn bè, của thân nhân đến phúng viếng vừa mới được đắp lên. Mộ của Cha được nằm cạnh mộ của Mẹ ở nghĩa trang sau chùa Kỳ Quang 2 thuộc quận Gò Vấp. Ngày nay, em tôi đã cho hỏa táng hài cốt cha mẹ tôi và đem 2 hũ tro cốt về thờ ở chùa Giác Tâm - Phú Nhuận, là nơi cha mẹ tôi thường xuyên đi chùa khi còn sống.

Tiếng đọc kinh trầm buồn với những tiếng chuông mõ khoan nhặt. Lời nhắc nhở của chư tăng ni chủ lễ về công ơn cha mẹ, về kiếp sống phù sinh của con người trong mỗi lần cúng thất tuần cầu siêu tại chùa đã làm cho mọi người rung rung ngấn lệ dù ai cũng biết rằng qui luật sinh tử, tử sinh là chuyện thường tình của kiếp người!

Cha mẹ tôi chỉ là những người tầm thường, giản dị, không có địa vị cao sang quyền quý, không phải là những anh hùng hào kiệt để cho mọi người phải ca tụng, kính sợ nhưng chúng tôi luôn luôn hãnh diện vì nếp sống đạo đức của hai người.

Ba Mẹ Suong Lam lúc mới cưới

Suong Lam

Mẹ tôi hy sinh tần tảo nuôi con. Cha tôi nghiêm khắc dạy con đạo nghĩa. Cha mẹ tôi đã dạy cho chúng tôi phải biết làm lành, lánh dữ, vun trồng cội phúc, sống như thế nào để cho trên thuận với thiên lý, dưới hòa với nhân đạo, hợp với đạo nghĩa con người.

Mẹ tôi mất đã 14 năm rồi nhưng cha tôi vẫn một lòng chung thủy, thương yêu mẹ tôi cho đến ngày nhắm mắt. Cha tôi ăn chay trường đã gần 50 năm rồi. Mặc dầu đã 99 tuổi nhưng trí nhớ của người vẫn minh mẫn, thường hay bàn chuyện kinh sách thơ văn với tôi mỗi lần tôi về thăm cha. Bạn bè thường khen ngợi cha tôi có dáng dấp “tiên phong đạo cốt”.

Sau ngày Mẹ mất, mỗi lần cha tôi ăn cơm là người bảo phải dọn thêm một chén cơm, một đôi đũa và nhắc thêm một cái ghế để bên cạnh cái ghế ngồi của người và bảo rằng: “Ba để dành cho Má của con”, như thể là mẹ tôi vẫn còn sống và đang cùng ăn cơm với cha tôi!

Chúng tôi đã học bài học chung thủy, thủy chung nơi cha tôi. Ngày cha tôi mất đã có rất nhiều phái đoàn tăng ni các chùa đến tụng kinh cầu siêu đưa tiễn cha tôi về cõi Phật! Chắc hẳn cha tôi mãn nguyện rồi!

Ba Mẹ Sương Lam Lúc Tuổi Già

Sương Lam

Hôm nay sau hơn 14 năm kể từ ngày cha tôi mất, tôi ở phương trời xa này viết đôi hàng để tưởng nhớ cha mẹ tôi. Tôi biết rằng từ nay tôi đã thực sự mồ côi cha lẫn mẹ. Mỗi lần Vu Lan về, tôi sẽ nhận thêm một cánh hoa hồng trắng cài trên ve áo vì bên cạnh đóa hoa màu trắng dành cho Mẹ là đóa hoa màu trắng dành cho Cha. Đối với tôi, cả cha lẫn mẹ tôi đều đã có công sinh thành ra chúng tôi, đã nuôi dưỡng chúng tôi nên người, đã dạy bảo chúng tôi sống sao cho có đạo nghĩa hợp với trời đất và lòng người.

Chúng con cầu nguyện cho Cha Mẹ sớm siêu sinh Tịnh Độ. Ở miền Lạc cảnh xa xôi chúng con tin tưởng rằng Cha Mẹ sẽ có:

*Những phút giây hài lòng và sung sướng
Khi thấy đàn con cháu biết yêu thương
Biết nghĩa ân, biết hòa ái, kính nhường
Nghe lời dạy của cha mẹ già yêu kính”*

Nam Mô A Di Đà Phật.

Sương Lam

Xin mời đọc bài thơ mà tôi đã viết từ lâu khi cha tôi mất:

Tiến Cha Về Xứ Phật

(Kính dâng hương hồn Cha)

*Tiếng chuông mõ nhịp nhàng câu phổ độ
Lời kinh buồn đưa tiễn khách ra đi
Cõi trần này tạm bợ chẳng có gì
Cha đã dứt nghiệp duyên nơi trần thế.*

*Ơn Cha Mẹ cao sâu hơn trời bể
Chưa báo đền Cha Mẹ đã ra đi
Dẫu biết rằng đời sinh ký tử qui
Phút vĩnh biệt đau lòng người ở lại.*

*Con thành kính lạy cha già ba lạy
Chút lòng thành hiếu kính tạ ân Cha
Dưỡng sinh con không quản tuổi trẻ già
Nuôi con trẻ Cha nhọc nhằn lao khổ.*

*Cuộc tử sinh Trời cao đã định số
Nẻo luân hồi duyên nghiệp với trả vay
Được duyên lành ta hội ngộ kiếp này
Tình phụ tử cha con ta thương mến.*

*Rời nghiệp dứt sự chia ly phải đến
Cha an lòng rời bỏ chốn trần gian
Nén đau thương trong ngấn lệ dâng tràn
Con cầu nguyện tiễn Cha về xứ Phật.*

*Người ở lại tiếc thương người đã mất
Cuộc trần là sum họp với chia ly
Kiếp phù sinh nào có luyến tiếc gì
Miền Lạc cảnh Cha thánh thời nhẹ bước.*

*Kiếp nhân thế người vẫn còn xuôi ngược
Với nghiệp duyên lui tới nẻo luân hồi
Hết duyên rồi đành vĩnh biệt mà thôi
Xin thành kính tiễn Cha về xứ Phật.*

Sương Lam

Ba Mẹ tại đám cưới Minh, Sương Lam, 1966

Một Lời Cho Cha

(Kính dâng hương hồn Cha tôi và nhớ ơn những người Cha nơi trần thế.)

Mẹ là hoa cho đời thêm hương sắc
Để cho con thấy vẻ đẹp cuộc đời này
Cha là chim giang đôi cánh tung bay
Cho con biết có trời cao đất rộng.

Cám ơn cha mẹ cho con đời sống
Giữa chốn hồng trần, kiếp sống nhân sinh
Dạy cho con biết thông lý đạt tình
Sống đạo đức trong tinh thần vui khỏe.

Người đã viết rất nhiều về Tình Mẹ
Như nước nguồn, như biển cả mênh mông
Và ngọt ngào như lúa chín ngoài đồng
Con khôn lớn cũng nhờ giòng sữa Mẹ.

Cha cũng đã góp phần nuôi dạy trẻ
Đã nhiều đêm cha thao thức canh trâu
Đã nhiều lần Cha lo lắng âu sầu
Khi con trẻ biếng ăn hay biếng học.

Ngoài xã hội Cha lao tâm khổ nhọc
Đổ mồ hôi, tìm mọi cách sinh nhai
Trong việc làm, phải đấu sức tranh tài
Phải nhẫn nhục khi gặp điều không vừa ý.

Cha và Mẹ bây giờ đã yên nghỉ
Gửi xương tàn nơi đất tổ quê hương
Con bây giờ vẫn còn ở dặm trường
Nhớ Cha Mẹ viết vắn thơ nơi xứ lạ.

Ân của Mẹ như trời cao biển cả
Nghĩa của Cha như đất rộng núi cao
Tình Mẹ Cha như giòng suối ngọt ngào
Nhớ Nghĩa Mẹ đừng quên Tình Cha nhé.

Sương Lam

Lên Chùa Nhớ Mẹ

(Kính tặng Mẹ tôi và những ai đã mất mẹ để cùng cảm thông.)

Đường dẫn đến chùa xa thật xa
Quanh co muôn nẻo cõi Ta Bà
Chiều nay gió nhẹ, mây lơ lững
Nhẹ bước tìm về dấu vết xa.

Nhớ thuở Mẹ còn, Mẹ dắt con
Ngày Rằm tháng Bảy lúc trăng tròn
Đến chùa lạy Phật, Vu Lan lễ
Cúng lễ cầu siêu, đạo hiếu tròn.

Thuở ấy con thơ chẳng biết gì
Lên chùa vui lắm! Cứ theo đi
Mẹ cha quỳ lạy, con quỳ lạy
Mà thật trong lòng chẳng biết chi.

Phật Tổ trên cao ngó xuống cười
Nhìn con bé bỏng tuổi xuân tươi
Cũng ngồi kính cẩn hai tay chấp
Cũng niệm Nam Mô! Phật mỉm cười.

Mẹ bảo: "Hôm nay có cúng chay
Thức ăn thức uống Lễ Rằm này
Tương rau mọi thứ đều thanh đạm
Con được ăn chay! Phước lắm thay!"

Đậu hũ canh chua, chùa nấu ngon
Món kho, bì cuốn, chả giò tròn
Thức ăn hương vị! Ôi ngon lạ!
Thuở bé ăn chay! Con thấy ngon.

Bây giờ Mẹ đã khuất ngàn xa
An nghỉ rời xa cõi Ta Bà
Con đã lớn khôn, đầu đã bạc
Mẹ còn đâu nữa! Ôi xót xa!

Lên chùa con nhớ chuyện ngày qua
Dáng Mẹ thân yêu nét dịu hòa
Nhắc nhớ đàn con Rằm Tháng Bảy:
"Đi chùa lễ Phật gia đình ta!"

Bông hồng cài áo! Hoa màu trắng
Nhắc nhớ con đây mắt Mẹ rồi
Lại đến Vu Lan, mùa Đại Lễ
Lên chùa nhớ Mẹ thuở xa xôi!

Sương Lam

Thương Mẹ Nhớ Cha

Khi nhận được email của một người bạn gửi đến với nhiều hình ảnh đẹp do một nhiếp ảnh gia chụp rất nghệ thuật, tôi thật xúc động khi nhìn một con chim hạc trắng xoè cánh che chở cho 4 chú hạc con. Thêm một hình ảnh đẹp khác khi hạc mẹ đang mớm mồi cho con. Những hình ảnh này đã khiến tôi liên tưởng đến những bà mẹ lúc nào cũng giang cánh tay yếu ớt của mình để bảo vệ cho đàn con yêu quý trước những phong ba nguy hiểm của cuộc đời và chăm chút từng miếng ăn cho con thơ bé nhỏ.

Chúng ta ai cũng có một bà mẹ để thương yêu, trân quý. Thú thật, khi còn nhỏ tôi không thấy thương yêu mẹ của tôi nhiều lắm vì tôi vẫn cho rằng tình mẹ thương con là một tình cảm tự nhiên của con người và lúc đó tôi còn mãi lo nghĩ đến nhiều chuyện khác quan trọng hơn như học hành, tình yêu, sự nghiệp, v.v. Chỉ những lúc đau ốm nằm trên giường bệnh và khi đi lấy chồng, tôi mới thấy mẹ tôi lúc đó thật là rất cần thiết và quan trọng đối với tôi. Mẹ tôi không phải là người tài cao học rộng gì cả nên không truyền đạt lại cho tôi những tinh hoa văn học nhưng tôi đã học ở mẹ tôi đức tính nhẫn nại, hy sinh, lòng thương người và vật của bà.

Tôi nhớ khi tôi còn nhỏ sống ở Phú Nhuận, tôi và các em tôi có một lần mua ốc gạo và cua sống về nhà để luộc ăn. Mẹ tôi đã thấy và bà bảo chúng tôi phải đến sông Cầu Kiệu thả hết xuống đầm cua ốc này vì mẹ tôi không muốn chúng tôi mang tội sát sinh.

Khi tôi học ban Sinh Lý Hóa ở Đại học Khoa học Sài Gòn năm 1963, trong giờ thực tập mổ xẻ con cá lóc tôi không biết đập đầu con cá lóc tươi như thế nào đến nỗi anh bạn trong nhóm phải cười nhạo tôi là một phụ nữ dở, không dám giết cá thì làm sao có thể “giỏi” về gia chánh nữ công, nấu ăn cho

chồng con được. Tôi chỉ biết cười mỉm chỉ đáp lễ mà không dám hó hé gì thêm nữa vì “bị rầy” đúng quá rồi!

Hơn thế nữa, mỗi lần nhà trường bắt mô một con vật nào đó thì tôi trốn học, “cúp cua” chạy vào rạp ciné Rex lánh nạn vì tôi rất sợ cầm con dao mổ. Nếu bắt buộc phải thực hành việc mổ các con vật trong phòng thí nghiệm, tôi lại mổ tầm bậy tầm bạ lung tung. Mấy ông bạn cùng nhóm khi thấy người đẹp đang tròn xoe đôi mắt nai và đang hét oai oái thì các chàng xung phong ra tay cứu nguy giúp đỡ người đẹp ngay. Khoẻ quá! Nhưng đến kỳ thi cuối khóa năm thứ nhất ở Đại học Khoa học, tôi đành phải bỏ cuộc thi vì biết rằng tôi không có duyên với cái bằng Cử Nhân Khoa học chút nào vì cái tính nghệ sĩ và lòng thương yêu loài vật của tôi.

Tôi đi lấy chồng không đem theo một chút của hồi môn nào về nghệ thuật nấu ăn cả vì tôi có nấu bếp ở nhà bao giờ đâu. Ba mẹ tôi chỉ mong tôi học hành chăm giỏi và ngoan hiền là đủ rồi, còn mọi việc khác thì đã có ba mẹ tôi lo và có người giúp việc lo rồi. Ở bậc Trung học, tuy tôi không học giỏi đứng đầu lớp nhưng tôi cũng thuộc loại học sinh nằm trong nhóm “top ten” trong lớp là ba mẹ tôi sung sướng và hãnh diện vì tôi rồi. “Nhân vô thập toàn” mà ỉ! Smile!

Cũng may, sau đó, tôi trúng tuyển vào trường Quốc Gia Hành Chánh và thành hôn với một người không quan tâm đến chữ “công” trong tứ đức “công, dung, ngôn, hạnh” cho lắm nên tôi vẫn sống hạnh phúc trong sự thương yêu của chồng tôi. Ông chồng của tôi còn mua tặng tôi nồi nấu cơm hiệu National nhỏ xíu để nấu cơm khi cần thiết, còn việc cơm nước thì đã có bà nấu cơm tháng phụ trách rồi. Khoẻ re!

Tuy nhiên, nhờ trời thương, phú cho tôi cái tính ham học hỏi và biết phát huy sáng kiến nên bây giờ tôi cũng biết nấu ăn tạm đủ để làm cho chồng con hài lòng về tài nấu nướng của tôi. Tôi không màng sự khen chê của người khác vì thú thật về phương diện ẩm thực, mỗi người có một khẩu vị và ý thích khác nhau, miễn là chồng con tôi không chê tôi nấu dở.

Trong những lúc gia đình tôi gặp hoàn cảnh khốn khổ nhất, chính mẹ tôi là người là người chịu thương chịu khó “thân cò

lặn lội bờ ao” tìm cách mưu sinh cho cả gia đình chúng tôi mà không một lời than thở. Mẹ tôi cũng đã nhịn ăn nhịn mặc tìm đường cho con cái vượt biên đi tìm tự do và đi thăm nuôi chồng con nơi chốn lao tù sau cuộc đổi đời. Bao nhiêu gánh nặng gia đình chồng chất trên đôi vai gầy của mẹ tôi.

Hình như người phụ nữ Việt Nam, nhất là phụ nữ các thế hệ trước đa số chỉ biết thương chồng, hy sinh cho con mà thôi. Xin mời quý bạn đọc những mẫu chuyện ngắn dưới đây. Rất đơn sơ, rất giản dị nhưng đã nói lên tình thương yêu của Mẹ dành cho con như thế nào:

Lương tâm

Con ốm, nhập viện. Làm thủ tục, bác sĩ mặt lạnh tanh. Biết ý, mẹ run run cúi trăm nghìn vào túi “lương y”. Bác sĩ thân mật: “Năm giường này đi cháu, đừng lo, có bác!” Biết đâu mẹ đang xỉu dần vì bán máu cho con. Lương tâm? (**Trần Đình Ba**)

Cua rang muối

Khi xưa nhà còn nghèo, mẹ hay mua cua đồng giá làm cua rang muối. Cua đồng cứng nhưng mẹ khéo tay chiên giòn, đủ gia vị nên thật ngon. Thấy các con tranh nhau ăn, mẹ nhường. Các con hỏi, mẹ bảo: “Răng yếu.” Giờ, các con đã lớn, nhà khá hơn, chúng mua cua biển gạch son về rang muối mời mẹ. Các con nói vui: “Cua rang muối thật đó mẹ.”

Rồi chúng ăn rất ngon. Riêng mẹ không hề gắp. Các con hỏi. Mẹ cười móm mém: “Còn răng đâu mà ăn!”

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Bây giờ là mùa Vu Lan. Các chùa đang tổ chức những buổi lễ Vu Lan rất trang trọng để cầu siêu cho các đấng sinh thành đã khuất và cầu an cho cha mẹ còn hiện tiền. Ngày lễ Vu Lan bây giờ không chỉ dành riêng để tưởng nhớ, cầu siêu cho người Mẹ như sự tích Mục Liên Thanh Đề ngày xưa nữa mà được mở rộng để tưởng nhớ, tôn vinh cả hai đấng sinh thành. Cha lẫn Mẹ, đều có công sinh thành dưỡng dục con cái như nhau. Nếu chỉ nhớ đến Mẹ mà quên Cha thì tội nghiệp cho người Cha quá dù trên thực tế người Mẹ gần gũi, thương yêu, cực khổ, hy sinh cho con cái nhiều hơn Cha.

Tuy nhiên, đa số các văn thi sĩ đều làm thơ, viết văn, soạn nhạc chủ đề về Mẹ nhiều hơn về Cha trong Ngày Lễ Vu Lan. Trong nghi lễ hoa hồng cài áo tại các chùa, người Phật Tử vẫn hỏi Mẹ của bạn còn hay mất để cài trên áo bạn đóa hoa hồng màu hồng, nếu bạn còn Mẹ hoặc đóa hoa hồng màu trắng nếu bạn đã mất Mẹ.

Cha Mẹ tôi bây giờ đã khuất bóng. Cứ mỗi lần Vu Lan về, tôi đi chùa lễ Phật, tôi luôn chia sẻ niềm vui đến những người còn cha mẹ và cũng cảm thấy nhớ thương cha mẹ mình nhiều hơn khi đưa tay tiếp nhận đóa hoa hồng màu trắng để cài trên ve áo tôi.

Xin được chia sẻ tâm tình của người viết trong Mùa Vu Lan qua bài thơ dưới đây. Hy vọng sẽ được bạn cảm thông với tôi.

Màu Hoa Hồng Cài Áo

(Viết tặng những người con trong Ngày Lễ Vu Lan.)

Trên áo anh cài hoa hồng màu đỏ
Mừng cho anh còn có Mẹ trên đời
Để nụ cười còn nở ở trên môi
Để được thấy đời anh còn có phúc.

Mẹ già như cành khô, cây gỗ mục.
Những khi trời gió bão hoặc mưa to
Là lúc anh sợ hãi lẫn âu lo
Cây đổ gãy! Thế là con mất Mẹ.

Anh sẽ thấy nếu đời anh mất Mẹ
Là anh buồn đau khổ biết dường nào
Như đêm đen thiếu vắng ánh trăng sao!
Như buổi sáng thiếu mây hồng giọt nắng.

Anh sẽ nhận cánh hoa hồng màu trắng
Cài áo anh vào buổi Lễ Vu Lan
Nghe lời kinh mà nước mắt chực tràn
Anh thương mẹ, công ơn người cao rộng.

Mẹ chín tháng cưu mang mầm nụ sống
Mẹ đón đầu khi nở nhụy khai hoa
Mẹ nhọc nhằn, dù mẹ trẻ hay già
Con khôn lớn cũng nhờ giòng sữa Mẹ.

Mẹ lo lắng chăm nuôi đàn con trẻ
Lúc ấu thơ cho đến tuổi trưởng thành
Lúc khổ nghèo hay thành đạt công danh
Thương con cháu, không tính toán vụ lợi.

Rằm tháng Bảy, mùa Vu Lan đã tới
Chúc mẹ già vẫn nở nụ cười tươi
Chúc người con, lòng sung sướng vui cười
Cài ve áo, chiếc hoa hồng màu đỏ.

Ôi! Buồn lắm! Hoa hồng màu trắng đó!
Trên áo tôi! Tôi mất Mẹ lẫn Cha
Mùa Vu Lan khi nghe đến lời ca
Bông hồng cài áo! Lệ nhòa đôi mắt!

Sương Lam

Tình Cha

Nhạc: Nguyễn Văn Hiếu
Y thơ: Đặng Liêm

Tình cha cao như núi Thái Sơn (ơ ơ ơ) Làm con phải biết
ơn công cha dưỡng sinh thành Tình cha ôi thiết tha như
nguồn nước bao la Thương con như châu ngọc để đời con nở
hoa. (Nở hoa cho cuộc đời Nở hoa cho cuộc đời.)
Có những lần con trót vung đai đã khiến cha khổ tâm
Bao tháng ngày cha vất vả nhiều Hằn vết da dầy nhằn
Cha bao nhiêu lần tha thứ lỗi lầm Mong con luôn bồi tâm.
Cha không màng lao khổ nhọc nhằn Thương nuôi con thành nhân
Có những lần gai góc cuộc đời Làm khổ đau lòng con
Nuôi con bằng ngôn ngữ tình người đời kết nên bài thơ
Cha bên cạnh nâng đỡ đêm ngày Con hiến ngang ngày mai
Cha vui mừng tươi nở nụ cười Công danh con như mộng mơ